

Sygn. akt I Ca 233/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SSO Iwona Podwójniak

SSO Katarzyna Powalska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2016 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa A. M. i U. M.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) przy ulicy (...) (...) w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 18 grudnia 2015 roku, sygnatura akt I C 158/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1 i 2 w ten tylko sposób, że obniża kwotę należną na rzecz powodów z 394,89 złotych do kwoty 105,66 (sto pięć 66/100) złotych;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. nie obciąża powodów kosztami postępowania apelacyjnego w części uwzględnionej apelacji.

Sygn. akt I Ca 233/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Łasku zasądził od pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) (...) w Ł. na rzecz powodów A. M. i U. M. solidarnie kwotę 394,89 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 3 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty (pkt 1.), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 2.), orzekł o kosztach postępowania (pkt 3.) oraz o nieuiszczonych kosztach sądowych (pkt 4.).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:

Powodowie U. M. i A. M. są właścicielami na prawach

w wspólności ustawowej małżeńskiej lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) składającego się z trzech pokoi, kuchni, łazienki z ubikacją, przedpokoju i piwnicy o powierzchni 65,33 m².

Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości przy ulicy (...) II 9a w Ł. (dalej: „Wspólnota Mieszkaniowa”) dokonywała w latach 2010-2011 rozliczeń opłat lokalowych, tj. związanych z mediami dostarczonymi do tego lokalu: zimna woda/ścieki, centralne ogrzewanie, ciepła woda/podgrzanie i wywóz śmieci - co do lokalu mieszkalnego nr (...). Odbywało się to wg następujących reguł:

- a) zimna woda/ścieki i podgrzanie wody wg odczytów wodomierzy i jednostką rozliczeniową jest metr sześcienny (m. 3),
- b) centralne ogrzewanie wg powierzchni lokalu tj. w odniesieniu do metra kwadratowego
- c) wywóz śmieci — rozliczenie w odniesieniu do ilości osób zameldowanych w lokalu.

W 2010 roku rozliczenie za media przedstawiało się następująco:

- a) centralne ogrzewanie - napłata 25 718 zł 29 gr,
- b) ciepła woda/ podgrzanie - strata 16 253 zł 50 gr,
- c) zimna woda/ ścieki - strata 3 549 zł 97 gr,
- d) wywóz śmieci — strata 7 zł 55 gr.

W 2011 roku rozliczenie za media przedstawiało się następująco:

- a) centralne ogrzewanie - napłata 34 458 zł 24 gr,
- b) ciepła woda/ podgrzanie — strata 16 913 zł 43 gr,
- c) zimna woda/ ścieki - strata 5 573 zł 02 gr,
- d) wywóz śmieci - nadpłata 23 zł 91 gr.

Pozwana Wspólnota dokonała zsumowania w roku 2010 i 2011 kwoty rozliczeń za c.o. i podgrzanie wody, określając w/w wynik sumowania jako „nadpłata na ciepłe”

i zmniejszając „nadpłatę na ciepłe” o stratę wynikającą z rozliczenia w danym roku rozdzieliła wynik sumowania proporcjonalnie do udziałów właścicieli w nieruchomości. I tak nadpłata na ciepłe w 2010 r. wynosiła 9 464 zł 79 gr, a dla lokalu powodów 153 zł 05 gr

(9 464 zł 79 gr x 1,617%), strata na zimnej wodzie wynosiła 57 zł 40 gr. Dla lokalu powodów rozliczenie opłat lokalowych wyniosło 95 zł 65 gr. W roku 2011 r. nadpłata na ciepłe wynosiła 17 544 zł 81 gr, a dla lokalu powodów 283 zł 70 gr (17.544 zł 81 gr x 1,617 %), strata na zimnej wodzie wynosiła 90 zł 12 gr. Dla lokalu powodów rozliczenie opłat lokalowych wyniosło 193 zł 58 gr. Łącznie za lata 2010 i 2011 wg pozwanej wynosiło 289 zł 23 gr.

Dalej z opinii biegłego wynika, iż prawidłowo dokonane rozliczenie powinno wyglądać następująco:

za rok 2010 - centralne ogrzewanie - napłata 25 718 zł 29 gr; na powodów przypada kwota nadpłaty 412 zł 92 gr (25 718 zł 29 gr x 57, 76/3597, 52)

- koszt podgrzania wody (ciepła woda) wynosił 60 263 zł 50 gr , a rzeczywisty koszt podgrzania 1 m³ 36 zł 97 gr (60 263 zł 50 gr: 1630 m³)

- zaliczka uiszczona przez powodów wynosiła 324 zł (12 m³ x 36 zł 97 gr)

- należna dopłata przez powodów z tytułu określenia za niskich kosztów podgrzania 1m³ wody - 119 zł 34 gr,
- łączne rozliczenie ciepła dla lokalu powodów w 2010 r. wynosi 293 zł 28 gr (412 zł 94 gr - 119 zł 64 gr)
- dodatkowa kwota należna powodom za rozliczenie roku 2010 wynosi 197 zł 63 gr (293 zł 28 gr - 95 zł 65 gr).

za rok 2011 - centralne ogrzewanie - napłata 34 458 zł 24 gr; na powodów przypada kwota nadpłaty 553 zł 24 gr (34 458 zł 24 gr x 57, 76/3597, 52)

- koszt podgrzania wody (ciepła woda) wynosił 61 913 zł 43 gr , a rzeczywisty koszt podgrzania 1 m³ 37 zł 15 gr (61 913 zł 43 gr: 1667 m³)
- zaliczka uiszczona przez powodów wynosiła 432 zł (16 m³ x 37 zł 15 gr)
- należna dopłata przez powodów z tytułu określenia za niskich kosztów podgrzania 1m³ wody - 162 zł 40 gr,
- łączne rozliczenie ciepła dla lokalu powodów w 2011 r. wynosi 390 zł 84 gr (553 zł 24 gr -162 zł 40 gr),
- dodatkowa kwota należna powodom za rozliczenie roku 2011 wynosi 197 zł 26 gr (390 zł 84 gr - 193 zł 58 gr).

Kwota należna powodom za lata 2010 - 2011 wynosi łącznie 394 zł 89 gr.

Następnie Sąd powołał się na art. 13 ust. 1, art. 14 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (t.j.: Dz.U. 2002 r., nr 80, poz. 903 ze zm. – dalej: „u.w.l.”) oraz omówił, jakie wydatki jest obowiązany pokrywać właściciel lokalu.

Sąd odwołując się do art. 45a pkt 6 i 8 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku prawa energetycznego (t.j.: Dz.U. z 2012 roku, poz. 1059 – dalej: „p.e.”), art. 6 i 26 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (t.j. Dz.U. z 2015 roku, poz. 139) podkreślił, że zarząd wspólnoty w zakresie dostawy energii cieplnej i wody do poszczególnych lokali występuje jedynie jako pośrednik między dostawcami a odbiorcami - właścicielami lokali.

Sąd podał, że zarząd zawiera umowy na dostawę i rozlicza się z dostawcami, a środki na ten cel otrzymuje od właścicieli lokali. Właściciele płacą za zużytą wodę według wskazań wodomierzy lub ryczałtu i zaliczek na centralne ogrzewanie, które rozliczane jest po zakończeniu sezonu grzewczego. Pieniądze wpłacane na powyższe opłaty nie stają się środkami wspólnoty. Opłaty te wpłacane są zaliczkowo i podlegają rozliczeniu z końcem danego roku, zaś wszelkie nadwyżki winny podlegać zwrotowi właścicielowi lokalu lub być zaliczone na poczet jego świadczeń indywidualnych na następny rok kalendarzowy.

Sąd na podstawie art. 405 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 394 zł 89 gr (zgodnie z żądaniem powodów sprecyzowanym w piśmie z dnia 6 lutego 2014 r.). W pozostałym zakresie powództwo oddalono. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c., zasądzając je od dnia 3 kwietnia 2013 roku (daty doręczenia pozwanej odpisu pozwu).

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. W zakresie nieuiszczonych kosztów sądowych w związku z wynagrodzeniem biegłego Sąd nie obciążył nimi stron postępowania.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodziła się **pozwana**, która zaskarżyła przedmiotowy wyrok w zakresie pkt. 1. i 3., zarzucając mu naruszenie:

- art. 13 ust. 1 w zw. z art. 25 u.w.l. poprzez ich niezastosowanie i uznanie, iż uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) (...) w Ł. w sprawie zatwierdzenia sprawozdania finansowego nie wiąże powodów jako właścicieli lokalu

i członków wspólnoty, mimo, iż strona powodowa nie zaskarżyła tych uchwał;

- art. 45a ust. 9 p.e. poprzez błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, iż przyjęta przez pozwaną Wspólnotę metoda rozliczania kosztów ciepłej wody i centralnego ogrzewania nie wiąże pozwanych;

- art. 3 ust. 3 u.w.l. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie wielkości udziałów pozwanych w nieruchomości wspólnej z pominięciem powierzchni pomieszczeń przynależnych,

- art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 1 i art. 14 pkt 2 u.w.l. poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na ustaleniu, iż straty w przesyle ciepła niezbędnego do podgrzania ciepłej wody w poszczególnych lokalach nie są kosztami dotyczącymi nieruchomości wspólnej;

- art. 233 § 1 w zw. z art. 286 k.p.c. poprzez pominięcie okoliczności mających istotne znaczenie w przedmiotowej sprawie i niedokonanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i dokonanie oceny dowodów w sposób przekraczający granice swobodnej oceny dowodów, sprzeczny z logiką i doświadczeniem życiowym oraz oparcie rozstrzygnięcia o niespójną, stronniczą, wewnątrznie sprzeczną opinię biegłego mimo, iż zachodziły oczywiste przesłanki do powołania innych biegłych;

- art. 128 w zw. z art. 131 i nast. k.p.c. poprzez niedoręczenie pisma powoda z dnia 6 lutego 2014 r. - strona pozwana nie posiada pisma opatrzonego tą datą;

- art. 224 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie twierdzeń i zastrzeżeń strony pozwanej do opinii biegłego i niepowołanie nowego biegłego;

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez braki w ustaleniach faktycznych w uzasadnieniu wyroku w zakresie dowodów, na których Sąd pierwszej instancji oparł zaskarżony wyrok, a którym odmówił wiarygodności, polegające na tym, że Sąd odniósł się wyłącznie do dowodu z opinii biegłego, pomijając zarówno dowody z dokumentów, jak i zeznania świadków oraz nie ustosunkowując się do twierdzeń, zastrzeżeń i zarzutów do opinii złożonych przez stronę pozwaną.

W konkluzji apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w części określonej w pkt. 1. zaskarżonego wyroku, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Skarżąca wniosła także o zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie, aczkolwiek z innych przyczyn, aniżeli wskazane w środku odwoławczym.

Sąd odniósł się najpierw do zarzutu, którego uwzględnienie skutkować musiałoby uchyleniem zaskarżonego orzeczenia, a więc zarzutu uchybienia przepisowi art. 328 § 2 k.p.c.

Trzeba podnieść, że tylko takie braki w uzasadnieniu, które uniemożliwiają odczytanie motywów rozstrzygnięcia są wystarczającym powodem uchylenia werdyktu i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia (vide: orzeczenie SN z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, M. Praw. 2007, nr 17, poz. 930).

Tymczasem uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego, jakkolwiek nie odnosi się do każdego z dowodów zaferowanych przez strony, poddaje się kontroli instancyjnej. W ocenie Sądu odwoławczego wyraźne oparcie się przez Sąd pierwszej instancji na opinii biegłego J. K. samo w sobie implikuje pominięcie dowodów przedstawionych przez pozwaną. Biegły szczegółowo ustosunkował się do metody rozliczania kosztów zużycia ciepła stosowanej przez Wspólnotę

Mieszkaniową, a więc należało przyjąć, że Sąd Rejonowy w całości przyjął punkt widzenia biegłego. Mamy więc do czynienia z naruszeniem art. 328 § 2 k.p.c., jednakże nie takim, które musiałoby skutkować wydaniem orzeczenia kasatoryjnego, ponieważ można zrekonstruować motywy, którymi kierował się Sąd, wydając zaskarżone orzeczenie.

W dalszej kolejności Sąd postanowił odnieść się do zarzutu uchybienia art. 13 ust. 1 w zw. z art. 25 u.w.l. poprzez ich niezastosowanie i uznanie, iż uchwały Wspólnoty w sprawie zatwierdzenia sprawozdania finansowego nie wiążą powodów jako właścicieli lokalu i członków Wspólnoty. Uznanie tego zarzutu za trafny oznaczałoby bowiem, że roszczenie powodów jest nieskuteczne co do zasady.

Apelująca podkreśliła, że strona powodowa nie zaskarżyła wspomnianych uchwał, a więc U. M. i A. M. pozostają nimi związani.

Trzeba więc w pierwszej kolejności zaznaczyć, że w zgromadzonym materiale dowodowym nie ma uchwał, na które powołuje się strona skarżąca i już z tego tylko powodu twierdzenia skarżącej należało uznać za nieudowodnione, a przedmiotowy zarzut za bezzasadny.

Jedynie dla porządku wypada zauważyć, że w aktach sprawy I C 161/12 znajdują się protokoły z zebrań właścicieli lokali Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) (...)

w Ł. z dnia 25 lutego 2011 roku (k. 81 - 85) oraz z dnia 9 marca 2012 roku (k. 86 - 89).

W wymienionych protokołach zostały umieszczone jedynie wzmianki o tym, że na zebraniach zapadły uchwały w sprawie zatwierdzenia sprawozdań finansowych zarządu Wspólnoty za lata 2010 oraz 2011, natomiast same uchwały nie zostały załączone do akt sprawy. Z kolei należy uznać, że niewystarczające jest wzmiankowane w protokole kwotowe określenie tzw. nadpłaty na ciepłe.

Niezależnie od powyższego, trzeba zaznaczyć, że uchwały, na które powoływała się apelująca, miały dotyczyć zatwierdzenia sprawozdania finansowego. Zdaniem Sądu materia tychże uchwał nie odnosi się bezpośrednio do rozdysponowania nadpłaconych zaliczek na koszty energii cieplnej, lecz do oceny działalności zarządu.

W rezultacie omawiany zarzut należało uznać za nieskuteczny. Z tych samych przyczyn nietrafnym jest zarzut obrazy art. 45a ust. 9 p.e. poprzez błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, iż przyjęta przez pozwaną Wspólnotę metoda rozliczania kosztów ciepłej wody i centralnego ogrzewania nie wiąże pozwanych.

Przechodząc do następnej grupy zarzutów trzeba podkreślić, że koncentrują się one wokół sposobu rozliczenia tzw. niedoboru na ciepłej wodzie. Sąd pierwszej instancji przyjął za opinią biegłego, że ewentualna niedopłata w przypadku kosztu podgrzania ciepłej wody użytkowej powinna zostać wyrównana stosownie do rzeczywistego zużycia ciepłej wody

w danym lokalu, natomiast pozwana uznała, że miarodajne jest oparcie się na wysokości udziałów właścicieli w nieruchomości.

Istota sporu sprowadza się zatem do odpowiedzi na pytanie, czy większe niż prognozowane koszty podgrzania wody zostały wygenerowane jako koszty zarządu nieruchomością wspólną na etapie przesyłu ciepła do lokali, czy też wynikają z innych okoliczności.

Trzeba podnieść, że lokale mieszkalne członków Wspólnoty posiadają indywidualne wodomierze, a zatem koszt podgrzania określonej ilości wody co do zasady nie stanowi kosztu zarządu nieruchomością wspólną. Z drugiej strony godziło się stwierdzić, że instalacja doprowadzająca wodę do lokali mieszkalnych stanowi urządzenie służące wszystkim lokatorom, a więc koszty powstałe przy jego funkcjonowaniu obciążają Wspólnotę i stanowią koszt zarządu nieruchomością wspólną (art. 14 pkt 2 u.w.l.).

W tym miejscu należało poddać analizie krytykowane w apelacji opinie biegłego. Wypada podnieść, że ocena dowodu z opinii biegłego jest dokonywana według kryterium wiarygodności w tym znaczeniu, że nie można nie dać wiary

biegłemu odwołując się do wewnętrznego przekonania sędziego czy zasad doświadczenia życiowego. Opinia biegłego podlega ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., ale odróżniają ją nadto szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania wyrażonego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa 1112/15, Lex nr 2000530).

Zdaniem Sądu drugiej instancji dla weryfikacji dowodu z opinii biegłego kluczowe znaczenie ma art. 45a ust. 8 pkt 1) i 2) p.e., zgodnie z którym koszty zakupu ciepła rozlicza się w części dotyczącej ogrzewania, stosując metody wykorzystujące powierzchnię lub kubaturę tych lokali, natomiast w części dotyczącej przygotowania ciepłej wody użytkowej dostarczanej centralnie przez instalację w budynku wielolokalowym, stosując metody wykorzystujące wskazania wodomierzy ciepłej wody w lokalach. Należy zatem zaakcentować, że straty powstałe wskutek zbyt niskiego oszacowania wysokości stawki za podgrzanie wody nie powinny obciążać lokatorów stosownie do powierzchni mieszkania, lecz miarodajne powinno być zużycie wody według wskazań wodomierza. Brzmienie wspomnianego przepisu, ustosunkowanie się przez biegłego do wszystkich aspektów sprawy w swoich opiniach, a ponadto stanowczość wniosków wysnutych przez biegłego oraz jego wieloletnie doświadczenie, nakazują stwierdzić zdaniem Sądu Okręgowego, że sporządzone opinie mają w niniejszym postępowaniu istotną moc dowodową.

Godzi się dodać, że w przedmiotowej sprawie brakuje przekonujących danych, iż niedobór na koszcie podgrzania wody powstał tylko na odcinku doprowadzającym ciepłą wodę do poszczególnych mieszkań, a nie wynika przede wszystkim z zaniżenia pobieranych opłat na ciepłą wodę użytkową.

Dlatego też należało uznać, że bezzasadnym jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 w zw.

z art. 286 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę dowodu z opinii biegłego, ponieważ strona skarżąca nie podważyła jego mocy dowodowej. W konsekwencji nie uchybiono też art. 224 w zw.

z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie twierdzeń i zastrzeżeń strony pozwanej do opinii biegłego i niepowołanie nowego biegłego. Biegły ustosunkował się bowiem do wadliwego sposobu rozliczania kosztów dostarczania energii cieplnej do mieszkań członków Wspólnoty,

a postawione przez niego tezy należało uznać za przekonujące. Z tych samych przyczyn nie można również zgodzić się z zarzutem naruszenia art. 3 ust. 3 u.w.l. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie wielkości udziałów pozwanych w nieruchomości wspólnej

z pominięciem powierzchni pomieszczeń przynależnych.

Sąd Rejonowy nie naruszył też art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 1 i art. 14 pkt 2 u.w.l., gdyż strona skarżąca nie wykazała, że strata na koszcie podgrzania wody powstała tylko na odcinku doprowadzającym wodę do mieszkań członków Wspólnoty.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji, chociaż wymienia prawidłową kwotę,

o którą potencjalnie mogła bezpodstawnie wzbogacić się Wspólnota, nie mogło się jednak ostać ze względu na fakt, że roszczenie powodów zostało częściowo zaspokojone. W aktach sprawy I C 161/12 znajdują się karty należności i wpłat wystawione przez Wspólnotę za lata 2010 (k. 16) oraz 2011 (k. 97) dla mieszkania powodów. Wynika z nich, że w 2010 roku kwota nadpłaty do potrącenia wynosiła 95,65 zł, zaś w 2011 roku kwota ta wynosiła 193,58 zł, co w sumie dawało kwotę 289,23 zł. Zdaniem Sądu wskazana suma pieniędzy przyznana przez pozwaną powodom stanowi pokrywa częściowo żądanie państwa M., niezależnie od sposobu obliczenia tejże sumy przez Wspólnotę. Nie może bowiem dojść do sytuacji, w której powodowie otrzymaliby zwrot nadpłaconych opłat de facto dwukrotnie. Dlatego też kwota należna powodom to 105,66 zł (394,89 zł – 289,23 zł).

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i uznał je za własne.

Na marginesie należy dodać, że doszło w niniejszej sprawie do naruszenia art. 128

w zw. z art. 131 i nast. k.p.c. poprzez niedoręczenie pozwanej pisma powoda z dnia 6 lutego 2014 roku. Uchybienie to nie miało jednak wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, gdyż

w przedmiotowym piśmie powodowie poparli jedynie wnioski płynące z pierwszej pisemnej opinii biegłego. Strona powodowa podtrzymywała swe stanowisko na kolejnych rozprawach, na których był obecny także pełnomocnik pozwanej, który mógł zareagować na zmianę stanowiska powodów. Wypada jednak dodać, że A. i U. M. nie cofnęli powództwa, co skutkowało jego częściowym oddaleniem przez Sąd pierwszej instancji.

Z przytoczonych względów Sąd odwoławczy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, o czym orzekł w punkcie 1. Sentencji, natomiast na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałej części, orzekając o tym w punkcie 2.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., uznając, że za nieobciążaniem powodów kosztami procesu przemawia postawa Wspólnoty, której wadliwe rozliczanie kosztów zużycia energii cieplnej zmusiło powodów do wstąpienia na drogę sądową, a ponadto złożony charakter niniejszej sprawy.